

korte berichten

Zeehondenjongen

Men is weer een stap verder in de zaak rond de slachting van zeehondenjong. De Europese Commissie heeft besloten een voorstel voor een verordening in te dienen bij de Raad van Ministers. Dit voorstel verbiedt de invoer van huiden van bepaalde soorten Zeehonden en afgeleide producten, met ingang van 1 maart 1983. De maatregel is gebaseerd op artikelen in het Verdrag van de EEG en de GATT waarin handelsbeperkingen op morele gronden worden toegestaan.

De Commissie reageert zodoende niet alleen op de druk van de publieke opinie maar eveneens op een resolutie van het Europees Parlement die afgelopen maart met een overweldigende meerderheid van stemmen werd aangenomen. Deze resolutie steunt op het verslag van Johanna Maij-Weggen en verlangt van de Lid-Staten van de Gemeenschap dat zij hun grenzen sluiten voor zeehondenvellen.

De reactie van de Canadese regering bleef in ieder geval niet lang uit. Dit land krijgt namelijk enorme inkomsten uit de handel in zeehondenvellen. Ottawa zond de Commissie een mondelinge boodschap waarin het uitdrukking gaf aan zijn bezorgdheid omdat een precedent werd geschapen 'waarvan de gevolgen niet altijd te overzien zijn'. Was dit een waarschuwing, een bedekt dreigement? Het sluiten van de Europese markt voor de Canadese zeehondenvellen betekent een harde slag voor deze bedrijfstak aangezien van elke drie miljoen Canadese dollars die de export in deze vellen oplevert, meer dan 2 miljoen direct of indirect naar de landen van de Gemeenschap gaat. Voor de Canadese regering gaat het om het verdediging van een traditionele bezigheid die teruggaat tot in de 16e eeuw en die het brood op de plank brengt bij 65.000 vissers in dit gebied dat toch al geteisterd wordt door een grote werkloosheid.

In oktober verklaarde Karl-Heinz Narjes, Europees Commissaris die belast is met Milieuzaken, voor het Europees Parlement dat de Commissie besloten heeft haar toevlucht te nemen tot deze handelsmaatregel na het mislukte overleg met de Canadese en Noorse overheid over een verbod van de jacht op de

zeehondenjongen voor de aanvang van het volgende jachtseizoen.

Hij voegde eraan toe dat het overleg niet tot het gewenste resultaat heeft geleid zodat de Commissie zich genoodzaakt zag dit verbod in te stellen. Het muisje zal nog wel een staartje hebben...

Uit 'Eurofocus' 35/82 : 6.

Nieuwe minister van landbouw maakt goede start!

Nog geen 14 dagen nadat ir. G.J.M. Braks op 4 november 1982 werd benoemd tot minister van landbouw en visserij, vond hij het nodig op 16 november 1982 de onbeschermde periode voor Bunzing, Hermelijn en Wezel met één maand te verkorten. Deze diersoorten zijn nu in ons land nog van 15 augustus tot en met 15 februari onbeschermd.

Het Rijksinstituut voor Natuurbeheer zal op verzoek van de bewindsman nagaan of een verdere beperking van de jacht op deze diersoorten noodzakelijk is. Momenteel blijken nog te weinig gegevens beschikbaar te zijn om de vraag te kunnen beantwoorden of de stand van deze kleine marterachtige dieren al dan niet achteruitgaat. Gegevens hierover zullen wij gaarne in ons blad publiceren.

Tijdschrift 'Przewalski paard'

Sinds november 1977 zijn tot heden (november 1982) in totaal elf nummers van dit tijdschrift verschenen. De Stichting tot Behoud en ter Bescherming van het Przewalski paard vermeldt hierin wat zij zoal doet, maar ook allerlei nieuws over deze paarden, dat er blijkbaar steeds in voldoende mate is. In Nederland ontvangen meer dan 500 donateurs van de stichting dit blad. Bovendien verkoopt de winkel prachtige mapjes met correspondentiekaartjes, tasjes, T-shirts, kalenders, puzzles en dergelijke. Bel voor andere inlichtingen de stichting: 010-370447.

Zwarte Konijnen

Manfred Weisz (Groenburgwal 3 III., 1011 HR Amsterdam) verbleef van 13 augustus tot en met 4 november 1982 voor een muizenonderzoek op Ameland en Schiermonnikoog.

Op Ameland zag hij zwarte Konijnen in de Roosduinen en in het Bos Briks, duinen ter hoogte van de voormalige ijsbaan.

Op Schiermonnikoog (3 tot en met 7 september 1982) zag hij twee zwarte Konijnen bij de kruising van de Prins Bernhardweg (dorp - badstrand) met een fietspad dat afsteekt naar de kruising Reddingsweg-Kooiweg. Hij meende toen ook wel elders zwarte Konijnen gezien te hebben, maar hij herinnert zich niet meer precies waar.

Op Meijndel en het militair oefenterrein 'Waalddorp' werden ook lichtbruin gekleurde Konijnen gezien. Deze opnamen zijn gemaakt in het Sorghvlietpark, Den Haag, 9 juli 1982. Men rekent deze Konijnen gewoonlijk onder bastaarderdingen en tamme Konijnen.

Foto rechtsboven:
Twee zwarte Konijnen, Sorghvlietpark, Den Haag, 9 juli 1982.
Foto's: Henk Harmsen.

Hij heeft niet de indruk dat het ontsnapte Konijnen of afstammelingen daarvan zijn. Bovendien nam hij andere kleuren en/of combinaties niet waar.

Na ons bericht gelezen te hebben noteerde hij op Schiermonnikoog tussen 22 en 31 oktober 1982 1 x albino op 23 oktober, 1 x albino + 1 x zwart exemplaar op 25 oktober en 1 x albino + 1 x zwart exemplaar op 26 oktober, in het binnenduin, ten noorden van de Reddingsweg, vlak voor de duinovergang naar het strand ter hoogte van paal 7.

Op 22 oktober nam hij drie zwarte Konijnen waar in de Kobbeduinen, langs het Johannes de Jongpad en op 28 oktober een zwart exemplaar in de avondskemering.

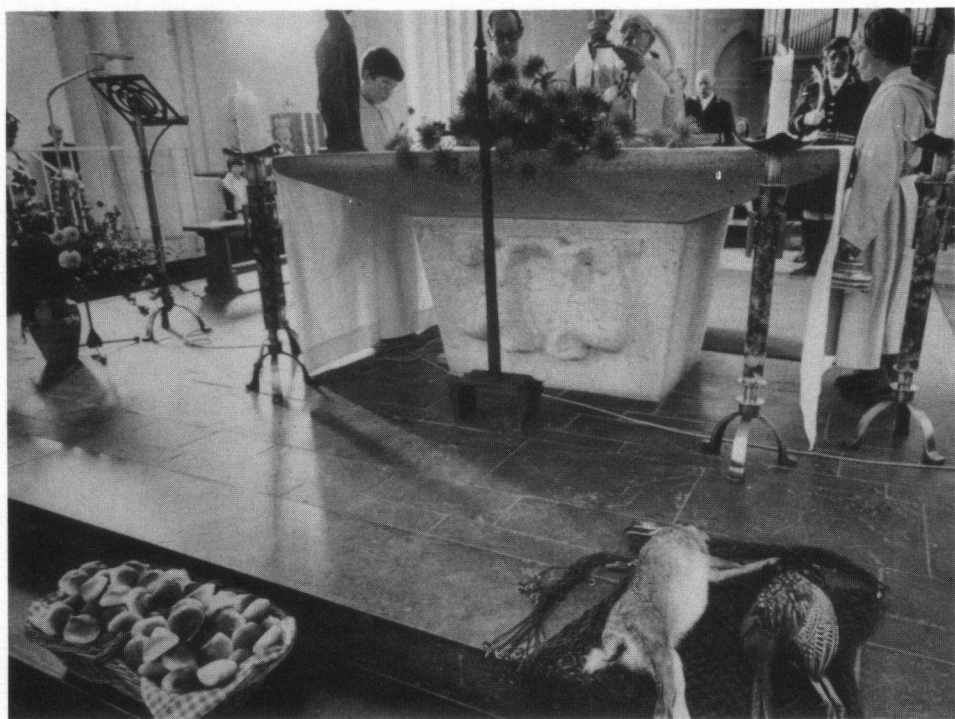
Dick van Weelden (Haarlemmerdijk 105 II, 1013 KD Amsterdam) schrijft: Tijdens mijn verblijf op Ameland in de zomers van 1970, 1971 en 1972 vertelde de boer (P. de Jong, Buren) waar ik verbleef, dat tijdens de Tweede Wereldoorlog de bezetter nogal graag Konijn at en dat daarom, liever dan hun Konijnen af te staan, een aantal eilandbewoners de konijnenhokken opengezet hebben.

In de periode 1966-1972 kwam hij regelmatig in de Wassenaaarse Duinen (Meijndel, Kijfhoek en Bierlap). In die periode zag hij daar geen enkel zwart Konijn (dat niet zegt dat ze er niet waren, schrijft hij), terwijl hij op Ameland vrijwel dagelijks één of meer zwarte of in elk geval zéér donker gekleurde Konijnen aantrof.

Bovenstaande lijkt voor hem te pleiten voor de theorie dat ontsnapte/losgelaten tamme Konijnen een rol spelen bij het voorkomen van afwijkende kleuren bij Duinkonijnen.

De heer **J.L.A. van Haaften** (Noordwolderweg 36, 8993 RG Vinkega) brengt zijn complimenten over aan Henk Harmsen, die de zwarte Konijnen fotografeerde. Sinds hij naar schatting zo'n dertig jaar geleden de eerste zwarte Konijnen heeft gezien in de duinen bij Wassenaar heeft het verschijnsel hem geïnteresseerd. Zijn waarnemingen van zwarte Konijnen betreffen veel incidentele waarnemingen in de zeereep tussen Scheveningen en Katwijk. Terwijl hij ze ook regelmatig zag in Meijndel en het militair oefenterrein 'Waalddorp'. Op 'Waalddorp' zag hij ook albino Konijnen. Bovendien een aantal zeer lichtbruin gekleurde Konijnen. De plaats waar hij ze zag, sluit afstammelingen van tamme Konijnen volgens hem bijna zeker uit: in het 'Verboden Toegang'-gebied tussen de kogelvangers en de watertoren. De meeste herinnert hij zich gezien te hebben vanaf het fietspad tussen Meijndel en Katwijk. Ook zag hij er in Zeeland langs het Veerse Meer op het recreatieterrein 'De Piet', grenzend aan de Middelpaten, met name vlak bij het haventje dat tussen 'De Piet' en het Schenge ligt. Hij zag ze daar in de jaren 1973 tot 1980. Zwarte Reeën zag hij vooral in de Boswachterij Appelscha van het Staatsbosbeheer. De oorsprong daarvan schijnt wel bekend te zijn, namelijk de omgeving van Hannover, van waaruit ze zich verspreid schijnen te hebben.

Jaap Taapken herinnert zich uit de jaren dertig en veertig dat hij in de bossen in Luxemburg, aan de grens van Duitsland, regelmatig heel donkere, bij het zwarte af, Eekhoorns zag.

Sint Hubertusmis te Ulvenhout. Dode dieren worden nu niet meer in de kerk toegelaten.

Foto's: Fred Hess.

Geen buit meer in de kerk

Bisschop Ernst heeft 1 november 1982 besloten jagers nooit meer toestemming te verlenen om de Sint Hubertusmis te vieren. Eerder verbood de bisschop al het binnenvoeren van dode en levende dieren in de kerk.

Zondag, 31 oktober 1982, vond de Sint Hubertusmis nog plaats in het Brabantse Galder. Uit toewijding aan de beschermheilige van de jacht en de hondsdelheid offerden zo'n honderd jagers echter heimelijk toch dode Fazanten en Konijnen. Buiten op het plein wachtten leden van de Bredase werkgroep 'Stop Jacht', die hun misnoegen lieten blijken over de beestenbende in de kerk. Hun spandoeken kunnen nu voorgoed in de kast. Woordvoerder F. Oudejans van het bisdom Breda: 'Dat jagers afspraken met ons overtreden is een welkome gelegenheid om voorgoed van die mis af te komen. Dieren, die zijn afgeschoten, zoals dat fijnzinnig heet, horen niet thuis in de kerk. Dan komen zaken als geweld en pacifisme in geding'.

Uit 'De Volkskrant' van 2 november 1982.

Servals, gevlekte katten

Gedurende ruim drie jaar deed mevrouw A.A. Geertsema onderzoek aan de Serval Kat, zowel in het Serengeti gebied als de Ngorongoro krater in Noord-Tanzania. Momenteel verblijft zij in Nederland om de verzamelde gegevens nader uit te werken voor publicatie. Tevens zal zij lezingen geven over haar werk om gelden bijeen te brengen voor de pas in het leven geroepen 'Mali Hai Wildlife Club'-projecten en voor steun aan de bescherming van de Neushoorn in de Ngorongoro krater.

Wie daar een bijdrage aan wil geven kan giften overmaken op giro 44466 ten name van het Wereld Natuur Fonds, Zeist, onder vermelding 'Servals'. Zie verder 'Panda' 18 (10) : 137-140.

Wilde Katten in België

In tegenstelling tot wat in no. 4 van 'Huid en Haar' op bladzijde 169, rechterkolom vermeld staat, komen er volgens mijn informatie (onder andere 'Zoogdierengids' van mr. F.H. van den Brink) nog Wilde Katten voor in het oosten van België (Hautes Fagnes).

■ F. Dorel, P.C. Hooftstraat 68, 2026 XR Haarlem.

Het is ons niet bekend of deze gegevens over Wilde Katten in België nog voor heden gelden.

Redactie.

Basilosaurus gevonden

Op de oever van de Red River hebben archeologen van de Louisiana State University en leden van de Amerikaanse genie-troepen een schedel van 1.22 meter lengte en een aantal beenderen gevonden waarvan ze aannemen dat het overblijfselen zijn van een 45 miljoen jaren oude Basilosaurus.

Naar verluidt bestaat nergens nog een complete schedel van dit prehistorisch dier en worden er ook nergens nog zoveel beenderen bewaard als men nu gevonden heeft.

De Basilosaurus (een walvis) moet 16,76 meter lang zijn geweest. Hij werd gevonden in een streek die bekend staat als beste eocene-fossielengebied van de Verenigde Staten. Tot nog toe zijn daar zowat 50.000 fossielen ontdekt, waarvan vele microscopisch klein.

begrazingsperikelen

Schapen moeten Het Verdronken Land van Saeftinghe redden

De waarde van Saeftinghe hangt voor een belangrijk deel af van een goed beheer, waarin schapen een essentiële rol vervullen.

Tot voor een aantal jaren liepen er ruim 5000 schapen op de schorren, die de begroeiing korthielden. De schapen zorgden er voor dat kwetsbare planten de ruimte en vogels geschikte broedplaatsen kregen. Op dit moment zijn er minder dan 500 schapen over, omdat het minder winstgevend is geworden op kleine schaal schapen te houden en omdat het moeilijk is in dit ruige gebied schaapherder te zijn. Door deze aantalsvermindering gaat het gebied achteruit.

Er is nu een actie ter ondersteuning van de start van een moderne schapenhouderij op de schorren van Het Verdronken Land van Saeftinghe. Er is een Stichting Behoud Saef-

tinghe opgericht die het aantal Suffolk-schapen wil vergroten. Het voornaamste knelpunt voor het realiseren van het gehele beweidingsplan zit in de basisinvestering. Hiervoor zijn onvoldoende financiën aanwezig en alleen een goede basis garandeert de continuïteit van het bedrijf en daarmee een verantwoord beheer van dit belangrijke natuurgebied.

Financiële bijdragen kunnen geleverd worden op postgironummer 5 265 034 ten name van de Stichting Behoud Saefthinghe, Aerdenhout of voor België rekeningnummer 001-0983692-91 van de A.S.L.K. te Brussel, ten gunste van de Stichting.

Dwerggeit als terreinbeheerder

De Rijksdienst voor de IJsselmeerpolders (RIJP) gebruikt in het Lauwersmeergebied sinds begin augustus 1982 zes Dwerggeiten voor de bestrijding van enkele struikensoorten en een plantensoort. Het is een proef, met het doel het gebied beter toegankelijk te houden voor vogels.

Het gebied dreigt dicht te groeien door Duindoorn, Kruipwilg en Duinriet. Daardoor kunnen de Brandganzen er minder gemakkelijk meer op die plekken komen.

In het 900 ha grote gebied werken ook 950 Paarden, Pinken (jonge Koeien) en Schapen aan het onderhoud van de natuur, maar die eten niet van Duindoorn, Kruipwilg en Duinriet. Dat de Dwerggeiten de Duindoorn en de Kruipwilg wel willen eten is inmiddels al gebleken, vertelt dr. Tj. Reitsma, hoofd van het Lauwersmeergebied van de RIJP. Binnenkort gaat men bekijken of ze ook het Duinriet lekker vinden.

Uit 'De Gooi en Eemlander' van 1 september 1982

Koe als beheerder van Markiezaatsmeer

De werkgroep Inrichting en Beheer Markiezaatsmeer stelt in een op 4 november 1982 vrijgegeven rapport, dat het ministerie van Volkshuisvesting en Milieubeheer vanaf volgend jaar 150 tot 300 Koeien moet laten weiden op de slikken en schorren van dit meer, dat in 1983 zal ontstaan als gevolg van het aanleggen van de Markiezaatsdam en dat geleidelijk groter zal worden.

De Koeien moeten voorlopig fungeren als de natuurlijke beheerders van het af te sluiten oostelijk Oosterscheldebekken. Dit is één van de aanbevelingen uit het gedetailleerde inrichtings- en beheersrapport, dat 2000 ha

groot is en waarvan een belangrijk deel bestemd is als natuurgebied.

Het ligt in de bedoeling om als in 1986 de Oesterdam gereed is, het Markiezaatsmeer op te delen in drie gebieden: een natuurgebied, woningbouw (2300 huizen) op een nog op te spuiten landtong voor de Augustapolder en een recreatief randmeer voor de kust bij Bergen op Zoom.

Uit 'Het Binnenhof' van 6 november 1982

Begrazing van de Oostvaardersplassen

Drs. F. Vera van het Staatsbosbeheer verkondigde op 19 november 1982 tijdens een lezing van de Oostvaardersplassen te Almere de mening dat voor de instandhouding van het Oostvaardersplassengebied in Zuidelijk-Flevoland zoogdieren als Hooglandrund, Eland en Edelhert toegelaten moeten worden. Ze kunnen door hun graasgedrag het gebied beheren, zonder dat de mens hoeft in te grijpen.

Vertegenwoordiging van de Vereniging voor Zoogdierkunde en Zoogdierkunde in Jachtraad

Het onderwerp dat de Vereniging voor Zoogdierkunde en Zoogdierbescherming de afgelopen maanden het meest heeft beziggehouden is het beleid inzake het verlenen van afschotvergunningen. De Jachtwet biedt de mogelijkheid om 'Ter voorkoming en ter bestrijding van schade...' (art. 53) een afschotvergunning te verlenen voor een met name genoemde soort. Door het ministerie van Landbouw en Visserij worden jaarlijks ongeveer 5.500 afschotvergunningen verleend waarmee personen zonder jachtakte Zwarte Kraaien, Kauwen, Eksters, Houtduiven en Konijnen.

Toen het ministerie aankondigde dat striktere criteria zouden worden gehanteerd bij vergunningverlening kwamen er talloze protesten uit de landbouwwereld. Waarop de minister een versoepeling aankondigde en advies van de Jachtraad vroeg (let op de volgorde!). De criteria voor vergunningverlening waren dat er meer dan toelaatbare schade moet optreden die niet door andere middelen dan het geweer bestreden kan worden. Over die criteria werden wij het wel eens. Om problemen te voorkomen is een soepele invoering voorgesteld.

Ons probleem bij de beoordeling van het beleid was en is dat de gegevens over omvang van schade en effectiviteit van bestrijding vaak ontbreken. Ook is niet bekend hoeveel dieren er met deze vergunningen worden geschoten, en of bestrijding ook anders dan met afschot had gekund. Wij menen dat er nodig meer gegevens op tafel moeten komen. Vogelbescherming en Natuurmonumenten hebben zelf een onderzoek laten doen naar verjagingsmethoden voor de Roek. Maar eigenlijk ligt hier een taak voor de directie Faunabeheer van het Ministerie van Landbouw en Visserij.

■ Mevr. J.M. Wallage-Drees.

nieuwtjes ***zeezoogdieren***

Voor eerst Klapmutsen op onze kust

Op 30 juli 1981 werd voor het eerst in Nederland een Klapmuts aangetroffen en wel een anderhalf jaar oud mannetje bij Ouwkerk, Zeeland.

Het dier werd overgebracht naar de Zeehondencrèche te Pieterburen en daar verzorgd. Op 18 augustus 1981 werd het dier in Denemarken, even boven Esbjerg, weer vrijgelaten.

Op 19 juni 1982 werd bij de Kreekrak-sluizen, Oosterschelde voor de tweede maal een Klapmuts aangetroffen. Dit maal een drie maanden oud wijfje. Op 17 augustus 1982 werd dit dier eveneens aan de Deense kust, even boven Esbjerg, weer vrijgelaten.

J.T.

Aangespoelde Ringelrob terug naar IJsland

Meer dood dan levend spoelde een Kleine Zeehond of Ringelrob aan op de kust van Zeeland. Na vier maanden liefderijke verzorging in de zeehondencrèche te Pieterburen werd het dier op 22 oktober 1982 met de lijndienst van de IJslandse luchtvaartmaatschappij naar IJsland gebracht om daar vrijgelaten te worden. 'Eagle Air' nam het anderhalf jaar oude diertje mee naar Keflavik, vanwaar het onmiddellijk doorgevlogen werd naar Akureyri aan de noordkust van het eiland. Daar hopen wij dat het dier nog een lang leven beschoren mag zijn.

Wettelijke status zeezoogdieren in Nederland

Thans biedt wettelijk alleen de Bruinvis en de Tuimelaar een afdoende bescherming tegen jacht en vangst. Verder kan elk zeezoogdier, dat op onze kust terecht of zelfs alleen maar langszwemt worden afgeschoten of in een bak worden gestopt en niet meer worden vrijgelaten. Dat is een ongewenste situatie, zo meldt 'PL' in 'Natuur & Milieu' 6 (10) : 18-19.

Het verzorgen van gestrande zieke zeezoogdieren is uit het oogpunt van dierenbescherming een goede zaak, maar de verzorgers zouden moeten worden verplicht na herstel de dieren weer vrij te laten. Daarvoor is een wettelijke regeling nodig. Volgens sommigen kan men in gevangenschap gehouden zeezoogdieren zelfs niet meer de vrijheid geven. De kwestie zou in dát geval nog gecompliceerder worden en komt de vraag naar voren of het revalideren van zeezoogdieren nog wel zin heeft of het niet alleen maar in het belang van de verzorgers zou zijn. Specialisten zouden hierover uitsluitsel moeten kunnen geven.

Vier landen negeren acoord walvisvangst

De Sowjet-Unie, Japan, Noorwegen en Peru hebben de Internationale Commissie voor de Walvisvangst laten weten dat ze zich niet gebonden achten aan het besluit van deze commissie om de walvisvangst in 1986 volledig te staken, aldus een bekendmaking van de organisatie. De leden van de IWC besloten in juli 1982 op een bijeenkomst te Brighton met een meerderheid van tweederde en einde te maken aan de walvisvaart.

Volgens de regels van de International Walvisvangstconventie van 1946 hebben de leden van de IWC drie maanden de tijd om protest tegen de besluiten van de organisatie aan te tekenen.

Een woordvoerder van de IWC zei niet zeker te weten of de Sowjet-Unie, Japan, Noorwegen en Peru alleen maar geprotesteerd hebben om een definitief besluit uit te kunnen stellen, dan wel omdat ze van plan zijn de walvisvaart voort te zetten.

De Verenigde Staten hebben bedreigd handels- en visserijsancties te treffen tegen landen, die zich niet aan het verbod storen.

Noorwegen wil walvissen blijven vangen

Ondanks dat vanaf 1985 een algemeen verbod op het vangen van walissen is afgekomen, wil Noorwegen het vangen van vinvissen in het noordoosten van de Atlantische Oceaan voortzetten, zo heeft de Noorse minister van Visserij, Thor Listau, dinsdag 2 november 1982 verklaard. De Noorse vloot zal zich daarbij houden aan het voor dit jaar vastgestelde aantal van 1985 invissen. Volgens de minister is de vangst onontbeerlijk voor de vissers uit het noorden van het land. Zij produceren jaarlijks 2600 ton walvisvlees, geheel bestemd voor de consumptie door de mens, dat een bedrag van f 12 miljoen oplevert.

De Japanse minister van Visserij, Sakurachi, zei dat de adempauze van vijf jaar zonder enige wetenschappelijke basis was afgekondigd. Nederlandse milieu-beschermers hielden op 2 november 1982 voor de poort van de Japanse ambassade in Den Haag een protestdemonstratie, waarbij ze zich vastketenden aan het hek. De ketenen werden door de politie doorgesneden.

Import van huiden van Zeehonden moet door de EEG verboden worden

Op 3 december 1982 zal de ministerraad van de EEG beslissen of de import van producten van baby-zeehonden wel of niet verboden wordt. Het besluit van een import-verbod

Foto boven:

Leden van 'Greenpeace' demonstreren in Bonn, Duitsland met een van rubber gemaakte walvis voor de ambassade van Noorwegen. Ze vragen Noorwegen vanaf 1985 met de walvisvangst te stoppen, zoals ook de andere landen van de International Whale Hunt Commission zullen doen. Bonn, 2 november 1982.

Foto rechts onder:

Enkele van de grote troep gestrandde Grienden op de schorren van de Cape Cod Baai, New England bij Boston, Massachusetts, USA, 16 november 1982.

zou fataal zijn voor de Noorse en Canadese zeehonden-industrie. Daarom is het van vitaal belang dat wij iedere politieke leider van de tien lidstaten overstelpen met brieven. Dit bericht komt voor onze lezers helaas te laat.

Het International Fund for Animal Welfare, Agaat 30, 2651 SE Berkel en Roderijs, 01891-4386 heeft verzocht vooral ook aan Helmut Kohl (Adenauerallee 141, 5300 Bonn 1) met klem te verzoeken het import-verbod te ondersteunen tijdens de vergadering van de ministerraad op 3 december 1982.

Aan het begin van de vergadering op 2 december organiseert deze organisatie van Brian D. Davies in Brussel een demonstratie voor de Zeehonden!

EEG verbiedt invoer zeehondenbont

De Europese Commissie gaat de omstrede invoer van zeehondenbont verbieden. Binnenkort krijgt het Europees Parlement een richtlijn voorgelegd om die invoerstop te regelen. Het ligt in de bedoeling dat het verbod op 1 maart 1983 ingaat.

Het Europees Parlement heeft lange tijd geijverd voor een verbod op de invoer van vellen van jonge Zadelrobber en Klapmutsen, omdat deze dieren met uitsterven worden bedreigd en er bij de jacht gebruik gemaakt wordt van uiterst wrede methoden. In maart 1982 kreeg het Parlement een lijst met vijf miljoen handtekeningen om de invoer van zeehondenhuiden te verbieden. De Nederlandse Hanja Maij-Weggen diende vervolgens een voorstel daartoe in.

Europese commissaris Narjes (milieubescherming) maakte 11 oktober 1982 de beslissing van de Europese Commissie bekend. Mevrouw Maij-Weggen zei dat dit een harde klap betekent voor de Canadese zeehondenjagers, omdat 80% van de betrokken huiden in de Europese Gemeenschap wordt ingevoerd.

Strandingen van walvisachtigen op de Nederlandse kust

Er verscheen een strandingslijst van walvisachtigen over 1978, 1979 en 1980. In 1978 werden 26 Bruinvissen, 2 Tuimelaars en een

Witsnuitdolfijn gemeld. Voor 1979 waren deze aantallen: 15 Bruinvissen, een Tuimelaar, een Witsnuitdolfijn, een Griend en een Potvis. In 1980 werden de volgende vondsten bijeengebracht: 13 Bruinvissen, een Tuimelaar, 3 Witsnuitdolfijnen en een niet meer te determineren 'tandwalvis'.

P.J.H. van Bree & C. Smeenk: Strandingen van Cetacea op de Nederlandse kust in 1978, 1979 en 1980. *Lutra* 25 (1) : 19-29, september 1982.

Massale van Grienden aan de Amerikaanse oostkust

Op 16 november 1982 is een groep van 65 Grienden (*Globicephala melaena*) in het schorregebied bij Wellfleet, Cape Cod Baai, dus niet ver van Boston, Massachusetts, aan de grond gelopen.

Tevergeefs hebben biologen een reddingsactie trachten uit te voeren. 'Cape Cod is een zeer berucht gebied voor dit soort gevallen', zo bericht dr. C. Smeenk ons. Eén van de Grienden is naar het aquarium van Boston gebracht. Men wil trachten uit te zoeken wat de oorzaak is dat de dieren hun oriëntatievermogen zijn kwijtgeraakt.

